

[Christmas Møller.]

Hensyn til Grundskylden synes det at knibe lidt mere, efter at den højtærede Indenrigsminister rigtigt har set sit Forslag igennem og set, at Virkningerne var de forkerte; at det virkede paa en Maade, saa at der blev Skattepaalæg, hvor han ikke kunde ønske det. Han arbejder aabenbart med et andet Forslag, for ellers var det vel kommet samtidig med Lovforslaget om Grundstigningsskyld, saaledes som det gjorde i Fjor ... (*Indenrigsministeren* [Dahlgard]: Det ærede Medlem maa helt have misforstaaet Forslaget!). Ja, nu kan vi jo se, om den højtærede Indenrigsminister ikke kommer med et ændret Forslag i Aar ... Ministeren har aabenbart ikke noget at sige hertil ... (*Indenrigsministeren* [Dahlgard]: Jeg tænker ikke, Diskussionen kan fortsættes her.) ... Og vi vil paa samme Maade, som vi tidligere i 1922 og i 1926 har vendt os mod Grundskylden, gøre det i Aar igen. Vi vil overfor Jordlovgivningen paa Linie med det Ændringsforslag, vi fremsatte i Fjor, fremsætte Ændringsforslag til Regeringen, for vi tror, at saaledes som de økonomiske Forhold er, er det ikke en stærkt forceret Udstykning, Tiden trænger til, vi tror snarere, at man gennem sine Ændringsforslag skal give Udtryk for, saaledes som det ærede Medlem Hr. Ulrich i en Tale for nylig ogsaa har gjort det, at man skal begrænse sig paa dette Omraade.

Vi for vort Vedkommende kan kun med den største Tilfredshed konstatere, at de jydsk Landboforeninger, den jydsk Landbrugsdag, hvor det ærede Medlem Hr. Pinstrup jo gik af som Formand og Landstingsmand Hauch blev Formand, hvor der altsaa atter blev flyttet fra Folketing til Landsting, understreger følgende:

„Delegeretmødet maa protestere imod og indtrængende fraraade Indførelse af offentligt Fæste som den danske Landbrugers Besiddelsesform fremtidig, hvad enten det nu skal være Stats- eller Kommunefæste. Selvejerformen har været Grundlaget og Betingelsen for dansk Landbrugs Udvikling og Fremskridt. Selvejerformen fremmer Initiativ, Flid, Arbejdsomhed og Fremgang, Forbedringer og Fremskridt sker til egen og Slægtens Gavn.“

Man slutter med at sige, at Delegeretmødet erkender Rigtigheden af Professor

Falbe-Hansens Ord: Bondens frie Selveje er et af Vilkaarene for Samfundets Velfærd.

Vi haaber i Sandhed, at vi, naar denne Sag behandles videre frem, faar baade den afgaaede og den nye Formands Støtte til at vende os mod Fæstet. Vi vil modarbejde en Trustlovgivning, saaledes som Regeringen har forelagt den forrige Aar, og vi er af den Opfattelse, at dette Lovforslag, selv om det maaske mildnes noget, ikke er et Udtryk for, at Regeringen ikke ønsker de stærke Indgreb, men kun er et Udtryk for, at Regeringen kun ønsker at tage Vejen, om jeg saa maa sige, lidt langsommere.

Vi tror da, at denne Regering ikke er parat til at udføre Tidens Gerning; den har ikke vist det i Aabningstalén, den har ikke vist det i Finansministerens Fremlæggelsestale. Hele Regeringens Stilling minder mig om den berømte Historie om Videnskabsmanden, der kom til Lapperne og spurgte dem, hvad de bestilte i de lange Vinternætter; saaledes er vi jo ogsaa kommet til Regeringen og har spurgt, hvad den har bestilt i de lange Sommerdage. Svaret i Historien lød: Saa sidder vi og funderer. Men, spørger saa Videnskabsmanden, og det samme kan vi med Rette spørge Regeringen: Hvad bestiller I, naar I ikke funderer — og funderet har Regeringen jo ikke. Saa sidder vi bare, lød Svaret.

Saaledes er Regeringens Stilling: Den sidder. Vi for vort Vedkommende vil vende os mod Regeringens Anslag paa de store principielle Forslags Omraade, mod hele den økonomiske Politik, Regeringen har givet Udtryk for. Vi gentager, hvad vi for vort Vedkommende saa ofte har sagt, at det er nødvendigt overfor denne Regerings Anslag mod det frie Erhvervsliv og dens Anslag i Retning af Grundskyld og Jordfæste og Byerhvervssocialiseringsloven fra Land og By at skabe een Front, een bred borgerlig Front.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Det er meddelt mig, at det ærede Medlem Hr. Povlsen ønsker at udtræde af Udvalget angaaende Forslag til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Ratifikation af den i Genève den 24. Marts 1930 afslut-